

KAPITEL 1

DEN DAG, WALDUR BLEV FØDT

Dette er historien om en helt almindelig dreng. Og så alligevel ikke. For han er ret anderledes, og det er slet ikke så skidt at være anderledes. Han hedder Waldur og har et kæmpe stort hoved.

”Sikke dog et stort hoved, den dreng har,” sagde lægen forundret, da han så Waldur for første gang.

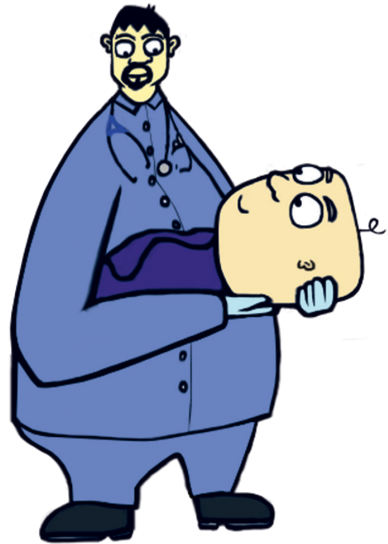
”Hvad mon dét betyder?”

Waldurs mor, Connie, så stolt på sin lille dreng og hans store hoved. Det flotteste hoved, hun nogensinde havde set. Lægen kiggede på Waldur.

”Et stort hoved. Og sikke en lille krop! Dette er i sandhed et mærkværdigt barn. Aldrig har jeg set noget lignende, og jeg har trods alt set meget.” Lægen glemte helt at være høflig. Alt, hvad han tænkte, kom ud af hans mund, helt uden at han kunne nå at holde det tilbage.

”Vi skal lige have styr på, om man overhovedet *må* have sådan et stort hoved ...,” mumlede lægen og kløede sig i håret.

”Det kan godt være, at hovedet er stort,” sagde Waldurs mor, Connie, med en lidt spids stemme, ”men når vi kigger på ham, er han helt perfekt. Det kan godt være, han ligner én, der kommer fra en ukendt planet, men han er velkommen lige præcis, som han er.”

Waldurs far, Curt, var en rolig og rar mand, og han så stolt på sin lille dreng med det store hoved.

“Ja!” udbrød Curt, for han syntes, at hans kone var klog, og desuden var han en mand, der altid fik øje på alle de gode ting i livet først. Han havde, lige siden han var en lille dreng, bestemt sig for at sige ja til alting.

“Ja! Han skal nok blive til noget,” sagde Curt, mens han støttede Waldurs store hoved. Waldurs mor syntes, at det var godt at have en mand som Curt, som altid sagde ja og mange andre opmuntrende ting. Waldurs mor kunne se, at Waldur kiggede på hende med store, kloge øjne, og det føltes, som om Waldur sagde til hende, at hun ikke skulle bekymre sig om det store hoved, selvom han jo ikke kunne tale. Waldur så klogere ud end noget barn, Connie før havde kigget ind i øjnene. Som om han var 120 år gammel og havde oplevet en hel masse allerede. “Han mangler bare et skæg, en stok, en hat, og et par fedtede briller,” sagde Connie.

“Så ville han nærmest ligne en gammel Kung Fu-mester.” sagde Curt.

Hvad de ikke vidste på det tidspunkt var, at Waldur selvfølgelig ville blive meget glad for sit store hoved og komme til at opleve en masse forunderlige ting.

KAPITEL 2

DEN DAG, WALDUR FIK SIN PREMIERE

Curt og Connie tog hjem med deres lille Waldur efter to dage på by-ens hospital. De blev så trætte af, at alle ville se Waldur og hans store hoved. Folk, der kom på besøg, glemte helt at kigge på de babyer, som de egentlig var kommet for at se. De stod bare der ved Connies seng og sagde:

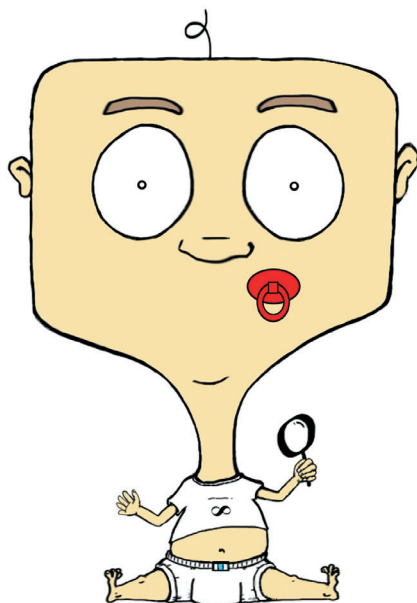
”Hooold, da op,” ”næææh dog” og ”Herre, Jemini da.”

Ja, selv en tv-station ville fortælle om drengen med det store hoved, men der satte Curt sin store, brune træsko hårdt i gulvet.

”Nej,” sagde han, og det var ellers ikke et ord, han brød sig om at bruge. Nu skulle de hjem. Hjem til lejligheden, hvor Waldur skulle bo.

Sikke en ro, der var hjemme hos Waldur. Han trængte til at hvile sig lidt. Sikke babyer dog kunne skribe højt og længe og uden pauser. Waldur havde hurtigt besluttet sig for, at han ikke gad at skribe, for det peb så frygteligt i hans ører, når han forsøgte at gøre som de andre babyer.

Waldur betragtede alt omkring sig med store øjne. Det her sted

var altså hans hjem. Her skulle han være. Det så egentlig ud til at være det helt rigtige sted for ham. Han skulle bo i en pæn lejlighed med brune og orange møbler, fjernsyn, potteplanter og ryatæpper.

Der var en god lugt af mor og far og af ristede løg og brændte mandler. Han kunne godt lide sin mor og far, for de bar rundt på ham, og de krammede ham og roste hans store hoved igen og igen. Det var lige før, al den ros steg ham til hovedet, så det blev endnu større.

Connie, Waldurs mor, havde det blødeste hår at rykke i, og hans far havde et meget flot rødt skæg, som gemte på alt lige fra papir-clips til tændstikker og rosiner. Engang glemte han et viskelæder i skægget, og det dumpede lige ned i aspargessuppen, mens Curt glad råbte: "Ja," for det viskelæder havde han godt nok ledt længe efter.

Curt og Connie syntes, at Waldur var det smukkeste drengebarn. Han var faktisk så smuk, at de helt fik vand i øjnene af at kigge på ham. De sang glade børnesange ind i Waldurs store ører på en fin og stille måde, som han godt kunne lide. Waldurs far, Curt, var ellers glad for at synge noget, der hedder operetter. Men han havde aftalt med Connie, at han gerne måtte vente lidt med at synge operetter for Waldur, for Waldur ører var trods alt helt fine og nye. Mors og fars

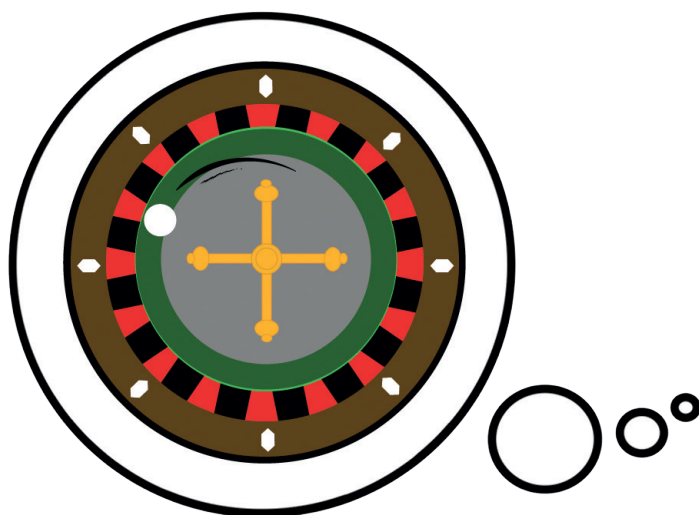
sange var gode. Der gik ikke mange uger, før Waldur også fik lyst til at synge. Nu kendte han jo sangene, og så var der ingen grund til ikke at synge med. Curt kom ind for at sige godnat til sin lille søn, og så tænkte Waldur: "Jeg gør det. Jeg synger. Og jeg gør det lige nu." Så tog Waldur en dyb indånding.

En meget større én end nogen indånding, han før havde taget, helt ned i maven så den lignede en stor ballon. Han åbnede munden og begyndte at synge. Meget højt. Af karsken bælg, for det var jo hans premiere. Og når man har premiere, skal man gøre sig ekstra umage.

Waldur vidste ikke, hvad en bælg var, og endnu mindre, om den var en smule karsk, men han sang i hvert fald alligevel af karsken bælg. En fin, høj og tydelig stemme kom der ud af denne drengs lille krop med det store hoved. Waldur var selv lidt overrasket over, at han kunne synge. Curt blev helt forskrækket. Af bare forbløffelse gjorde Curts krop et hop, noget som ellers var helt usædvanligt for denne så sindige og langsomme mand. Curt trillede rundt på gulvet af rent overraskelse. Men han kom hurtigt på benene igen.

"JA! du kan synge!" udbrød Curt. "Hooold da op!" råbte han, "NU RULLER ROULETTEN!"

Han trak sig selv i skægget, og der dryssede en enkelt rosin ud. Når Curt virkelig manglede ord, og det gjorde Curt tit, så råbte han altid: "Nu ruller rouletten." Så vidste Connie, Waldurs mor, at der var sket

noget helt og aldeles enestående. Når rouletten ruller kan alting ske. Så er der ingen vej tilbage. Så kan det blive storslået. "Connie, er du tovtlig, kom og hør, Waldur synger!" Curt var helt rundtosset.

"Du er så fuld af løgn, Curt, en baby, kan da ikke synge!" råbte Connie og grinede højt ude fra køkkenet, hvor hun var ved at smelte sukker til brændte mandler. Nu rabler det for min kære Curt, tænkte hun og smilede for sig selv, mens hun glattede forklædet.

Connie kunne godt fornemme noget smukt. Som om der var en lille engel, der sang gennem stjerne. Som om der kom smør i hendes

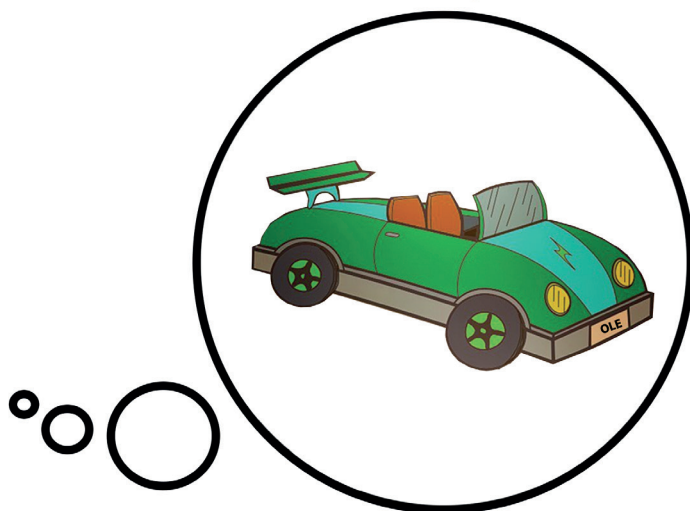
ører. Connie var ellers en meget rolig mor, og hun løb sjældent, men denne gang, til Waldurs premiere, gjorde hun en undtagelse.

Hun nærmest styrtede ind i soveværelset og glemte helt mandlerne, der blev mere end rigeligt brændte den dag. Så kiggede hun med store øjne ned i Waldurs lille seng.

“Det er da løgn!” Nu sang Waldur endnu højere. Ingen skulle jo beskyldes hans far for at lyve.

“Oles nye autobiiiiil, kører i timen tyve miiiiil ...”

“Ha-ha. Det minder mig om min første bil,” udbrød Curt. “Jeg kaldte den *Ole, det grønne lyn*. Kan du huske det, Connie?”

“Ja da! Det glemmer jeg aldrig,” svarede Connie grinende.

Waldur håbede, at de ikke syntes, at han havde valgt en alt for kedelig eller lang sang om en bil, der kunne køre langsomt. Men Curt og Connie så nu ikke ud til at kede sig.

“Hvis man er en lille smule ked af det eller bare trænger til at muntres lidt op, så er det en god idé at synge,” sagde Waldur pludselig til sine måbende forældre. “Så bliver man i godt humør igen, for man kan ikke synge og være sur samtidig.”

“Der tabte jeg godt nok kæben. Du kan ikke bare synge, du kan også *tale*,” sagde Curt og lo, mens han kiggede forundret på Waldur.

“Ja, kaffekoppen røg da også en tur. Men pyt med det! Det her er jo et mirakel. Jeg sætter bare en ny kande kaffe over.”

Waldur kiggede på Curt og konstaterede med glæde, at kæben heldigvis ikke var faldet helt af. Det ville da være noget rod, hvis folk gik og tabte deres kæber, tænkte Waldur. Tænk så, hvis de ikke kunne finde deres egen kæbe igen blandt alle de tabte kæber? Så måtte de spørge:

“Hvis er den her kæbe med fipskægget? Og her er en med en vorte på, er der nogen, der vil kendes ved den?” Og én ville svare:

“Skidt, lad mig tage den. Min kæbe var alligevel ret gammel, og den larmer forfærdeligt, efter at den har tygget i alle de år.”

Nok om tabte kæber, tænkte Waldur, jeg giver et ekstranummer. Et ekstranummer giver man, når folk er helt begejstrede og vil høre mere. Eller når man ikke selv er til at stoppe, fordi det jo netop lige går så godt. Curt og Connie var glade for ekstranummeret. De var så ualmindeligt stolte af deres lille Waldur, der måtte være fra en

anden planet. De blev enige om, at de var de heldigste forældre i hele Danmark og i Grønland. "Vi er vel nok heldige. Måske var det den firkløver, jeg fandt i tredje klasse, der gav os en lille smule held i børnelotteriet," sagde Connie til Curt, inden de lagde sig til at sove den aften. Nu var de blevet en rigtig familie. De var så umanerligt lykkelige over, at de havde fået netop Waldur med det store hoved og ikke en hvilken som helst anden lille dreng.

